

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-6 У. 2051/16
3. октобар 2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ...,, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из Београда, Тадеуша Кошћушка 8, против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења, број 740-08-01739/2014-22 од 30. децембра 2015. године, у предмету јавног конкурса за попуњавање места извршитеља, у нејавној седници већа, одржаној дана 3. октобра 2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства правде Републике Србије, број 740-08-01739/2014-22 од 30. децембра 2015. године и **ВРАЋА** предмет надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Министарство правде Републике Србије, да тужиљи А.А. из ...,, на име накнаде трошкова управног спора, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, исплати износ од 17.870,00 динара, са законском затезном каматом, и то почев од истека рока за добровољно извршење, па до исплате.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, III-11 У. 10536/14 од 14. октобра 2015. године, тач. I до III диспозитива, дозвољено је понављање поступка окончаног решењем министра правде, број 740-08-01739/2014-22 од 27. јуна 2014. године, којим је тужиља именована за извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, поништено решење министра правде, број 740-08-01739/2014-22 од 27. јуна 2014. године, и одлучено да се тужиља не именује за извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у

Новом Саду.

Тужбом, поднетом Управном суду, преко пуномоћника, дана 10. фебруара 2016. године, тужила је оспорила законитост решења туженог органа због непоступања по правилима поступка, неправилне примене закона и непотпуно односно нетачно утврђеног чињеничног стања. Навела је да тужени орган није поступио по налогу из пресуде III-11 У. 10536/14 од 14. октобра 2015. године, јер није донео нови акт са навођењем прописа и разлога који упућују на то да је решење министра правде, број 740-08-01739/2014-22 од 27.06.2014. године, требало огласити ништавим. Истакла је да је у извршењу наведене пресуде тужени орган могао да огласи ништавим решење од 27. јуна 2014. године, уз навођење правилних и ваљаних разлога, или да обустави поступак за оглашавање ништавим наведеног решења, који је покренуо по службеној дужности. Нагласила је да тужени орган, у поновном поступку, није могао дозволити понављање поступка окончаног решењем од 27. јуна 2014. године, те да је поступак поновљен након истека законом прописаног рока у ком је поступак могао бити поновљен. Позвала се на одредбу члана 114. став 1. Закона о општем управном поступку по којој надлежни орган покрене поступак по службеној дужности кад је то одређено законом/другим прописом и кад је такав поступак потребно покренути ради заштите јавног интереса, а тужени орган није дао ниједан разлог о томе да је понављање поступка потребно ради заштите јавног интереса. Навела је да је, према образложењу оспореног решења, предложена за именовање за извршитеља као један од два најбоље рангирана кандидата. Како је решење о именовању оглашено ништавим, то је, по схватању туженог органа, остало "упражњено" место извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, које је попуњено именовањем Б.Б., подносиоца пријаве на именовање тужиле за извршитеља. Из наведеног следи да тужени орган није поновио поступак именовања тужиле. Штавише, током управног спора за поништење решења од 27. јуна 2014. године, спровео је поступак ради попуње извршилачког места, при чему није разматрао пријаву тужиле, већ је за извршитеља именовао лице које се није ни налазило на листи кандидата коју је Комисија предала министру правде. Нагласила је да је тужени орган, након доношења пресуде Управног суда од 14. октобра 2015. године, био дужан да поништи решење о именовању Б.Б. како би отклонио последице које је произвело решење о оглашавању ништавим решења о именовању тужиле, а затим да за члана Комисије, уместо брата тужиле, именује друго лице, при чему је Комисија била дужна да у поновном поступку размотри пријаве на конкурс свих кандидата, међу којима је и тужила, и предложи министру листу кандидата за именовање за извршитеља. Истакла је да се приликом предлагања и именовања кандидата Комисија и министар, у складу с прописаним критеријумима, морају руководити разлозима законитости и правичности. Нагласила је да то што је брат тужиле учествовао у раду Комисије није разлог за понављање поступка из члана 239. тачка б) Закона о општем управном поступку зато што одлуку о именовању извршитеља доноси министар, тако да би разлог за понављање поступка, у смислу наведене одредбе, био да је министар крвни сродник тужиле у правој линији, а у побочној закључно са IV степеном сродства. Навела је да је диспозитив оспореног решења нејасан и неизвршив, јер је тачком III диспозитива одлучено о неименовању тужиле иако тужени орган не може да донесе негативну одлуку, односно не може да одлучи о неименовању. Предложила је да Суд тужбу уважи, огласи ништавом тачку III

диспозитива оспореног решења, а у преосталом делу поништи оспорено решење. Предложила је да Суд обустави понављање поступка окончаног решењем министра правде, број 740-08-01739/2014-22 од 27. јуна 2014. године и обавезе тужени орган да тужиљи накнади трошкове управног спора, према приложеном трошковнику, са законском затезном каматом, почев од дана пресуђења, па до исплате.

У одговору на тужбу тужени орган је истакао да је у поступку предлагања кандидата за именовање учествовало лице које је морало бити изузето, због чега су, у смислу члана 239. Закона о општем управном поступку, испуњени услови за понављање поступка. Навео је да се понављање поступка односи на разматрање пријава предложених кандидата и одлучивање о именовању извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, те да су именовањем Б.Б. попуњена сва извршитељска места за подручје наведених судова. Нагласио је да је именовање одређених лица, између кандидата који испуњавају услове, дискреционо право министра правде. Што се тиче јавног интеса као основа за покретање поступка по службеној дужности, истакао је да је брат тужиље именован за извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, тако да је принцип етичности у поступку именовања извршитеља претпоставка за очување интегритета Министарства правде. Навео је и то да орган није дужан да донесе посебан закључак којим се дозвољава понављање. Предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Из списа и разлога образложења оспореног решења произлази да је, у извршењу пресуде Управног суда, III-11 У. 10536/14 од 14. октобра 2015. године, тужени орган, применом одредбе члана 239. тачка б) Закона о општем управном поступку, поновио поступак окончан решењем министра правде, број 740-08-01739/2014-22 од 27. јуна 2014. године, којим је тужиља именована за извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду. Поступак је поновљен зато што је утврђено да су у поступку спровођења конкурса за именовање извршитеља, у ком је учествовала и тужиља са пријавом број 740-08-1739/2014-22 од 20. јуна 2014. године, учињене неправилности при спровођењу конкурса на начин да је као члан Комисије која спроводи конкурс, који је разматрао и одлучивао о пријави тужиље, учествовао њен рођени брат, који је због сукоба интереса морао да буде изузет из одлучивања. Стога је поновљен поступак тако што се понављање односи на разматрање предложених кандидата и одлучивање о именовању извршитеља за подручје два наведена суда. У овако поновљеном поступку, утврђено је да кандидат Б.Б. испуњава услове за именовање, због чега је предложено министру правде да се

наведено лице именује за извршитеља за подручје Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду. Предлог о именовану донела је Комисија која спроводи конкурс у измењеном саставу, зато што брат тужиле није више био њен члан, на који начин је, по оцени туженог органа, отклоњена неправилност која је постојала у време утврђивања листе кандидата и достављања предлога министру правде од 26. јуна 2014. године. Именовањем Б.Б., по оцени туженог органа, окончан је поступак попуњавања упражњених места на подручју Вишег суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, на основу конкурса објављеног у “Службеном гласнику Републике Србије”, број 63/2014, а истовремено су попуњена и сва извршитељска места за подручје два наведена суда. Како је и рођени брат тужиле именован за извршитеља за подручје наведених судова, тужени орган је оценио да разлози етичности и очувања интегритета у поступку спровођења конкурса за именовање извршитеља не оправдавају да чланови породице буду предложени за именовање за подручје истих судова. На основу података утврђених у ранијем поступку, као и података утврђених у поновљеном поступку, тужени орган је, сагласно одредби члана 192. став 1. и члана 248. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код наведеног, по оцени Управног суда, оспореним решењем, повређен је закон на штету тужиле, на шта је она основано указала наводима тужбе. Ово са разлога што је оспорено решење донето у извршењу пресуде Суда, III-11 У. 10536/14 од 14. октобра 2015. године, којом је утврђено да је учињена повреда закона на штету тужиле зато што образложење решења туженог органа, поништено том пресудом, није садржало правне прописе и разлоге који би упућивали на то да је решење министра правде, број 740-08-01739/2014-22 од 27. јуна 2014. године, требало огласити ништавим. Тужени орган је, међутим, дозволио понављање поступка, при чему за такву одлуку, имајући у виду налог Суда из наведене пресуде, није дао јасне разлоге. Такође, нејасно је зашто је у поновном поступку у извршењу наведене пресуде Управног суда, тужени орган разматрао пријаву другог кандидата и исто навео као разлог за неименовање тужиле за место извршитеља, чиме је повредио одредбу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Предлог тужиле да Суд, применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима својом пресудом реши ову управну ствар није прихваћен, јер је оспорено решење донето уз повреде правила поступка које треба да отклони тужени орган, па се нису стекли услови из наведене законске одредбе за суђење у спору пуне јурисдикције.

Полазећи од наведеног, као и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући у виду да је оспорено решење донето повредом правила поступка која ће бити отклоњена од стране туженог органа у поновном поступку одлучивања по жалби тужиле.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У поновном поступку тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин

прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, Суд је имао у виду да из списка произлази да је у вези с покретањем и вођењем овог спора, имала трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, које је Суд, применом тар. броја 43. у вези с чланом 15. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), одредио у износу од 16.500,00 динара, као и трошкове у висини судске таксе за тужбу и пресуду, које је Суд, применом тар. броја 28. став 1. и тар. броја 29. став 1. тачка 2. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94...93/14), одредио у износима од по 390,00 динара односно 980,00 динара, укупно 17.870,00 динара, на који износ је, сагласно одредби члана 277. Закон о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, бр. 29/78...57/89, „Службени лист СРЈ“, бр. 3/93), досудио и законску затезну камату, и то почев од истека рока за добровољно извршење, па до исплате. Стога је, сагласно одредбама члана 153. став 1. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 3. октобра 2018. године, III-6 У. 2051/16

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ